

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 120. Ἐξά-
μηνη δραχ. 65. Τρίμηνη δραχ. 35.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50-
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδύποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθήναι, 15 Ἰουνίου 1940

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 29

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ AL. BADIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Γιὰ κακὴ τους ὁμως τύχη τὰ πρά-
γματα δὲν ἤλθαν ἔτσι. Ἄλλα ἐλπι-
ζαν κι' ἄλλα ἤθραν.

Ἡ Βάτνα ἦταν ἡ μόνη τους ἐλ-
πίδα ἄλλὰ...

Καλύτερα ὁμως νὰ ποῦμε τὰ
πράγματα μὲ τὴν σειρά τους, ἔτσι ὅ-
πως ἔγιγαν.

Τὸ λεωφορεῖο φθάνοντας
στὴ Βάτνα στάθηκε μπρὸς
στὸ ξενοδοχεῖο τῆς Γαλ-
λίας. Ἐκεῖ κατέβηκαν καὶ
τὰ τρία παιδιὰ.

Μπρὸς τὸ ξενοδοχεῖο ἔ-
νας στρατιώτης ἐπήγαινε
ἀπάνω κάτω. Ὁ Γιάννης
τὸν πλησίασε καὶ τὸν ρώ-
τησε:

— Μήπως μπορεῖτε, σᾶς
παρακαλῶ, νὰ μοῦ πῆτε ποῦ
κάθεται ὁ κύριος Θωμᾶς
Καστέρας;

— Μήπως ξέρω κ' ἐγώ;
ἀποκρίθηκε ὁ στρατιώτης
ξαναρχίζοντας τὸν περίπα-
τό του.

Ἄλλὰ σὰ νὰ τὸ μετά-
νοιωσε στάθηκε πάλι καὶ
εἶπε στὸν Γιάννη πού στε-
κόταν ἀκούνητος μὴ ξέ-
ροντας τί νὰ κάνῃ:

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, πατρι-
ωτάκι, ἓνα τέτοιο ὄνομα
θαρρῶ πὺς τᾶκουσα ἐφές
τὸ βράδυ. Ὁ ἀντισυνταγμα-
τάρχης μου εἶχε τραπέζι
ἓνα κάποιον μὲ πολιτικά
πού τὸν λέγανε κύριο Κα-
λησπέρα· δὲν τὸν λένε ἔτσι
δᾶ, Καλησπέρα αὐτὸν πού
γυρεύεις;

— Καστέρα, Καστέρα,
εἶπε ὁ Γιάννης.

— Ναί, ναί καλὰ λὲς Κασπέρα κ'
ἐγὼ θάρρεψα Καλησπέρα, τί βλάκας.

— Καὶ δὲν ξέρετε νὰ μοῦ πῆτε
ποῦ θὰ μπορούσαμε νὰ τὸν βροῦμε;

— Χμ! ξέρω κ' ἐγώ; Μὰ γιὰ
στάσου. Θὰ τὸν ξέρῃ ὁ ἀντισυνταγ-
ματάρχης μου.

Ἔλα πάμε μαζὶ νὰ τὸν ρωτήστε,
εἶναι ἐπαδὰ στὸ καφενεῖο.

Τὰ παιδιὰ ἀκολούθησαν τὸν στρα-
τιώτη καὶ σὲ πέντε λεπτά βρῆκαν
τὸν ἀντισυνταγματάρχη πού εὐτυχῶς
ἦταν ὁ κ. Χασιμῆς δηλαδὴ ἀκριβῶς

ἐκεῖνος γιὰ τὸν ὁποῖον ὁ κύριος Πε-
ρικλῆς εἶχε δώσει συστατικὸ γράμμα
στὸν Γιάννη.

— Μάλιστα, παιδί μου, εἶπε ὁ ἀν-
τισυνταγματάρχης, χθὲς τὸ βράδυ
φάγαμε μαζὺ μὲ τὸ θεῖο σας. Ἀλλὰ
σήμερα τὰ ξημερώματα ὁ Καστέρας
ἔφυγε γιὰ τὴν Βίσκρα μαζὺ μὲ τὸν
φίλο του τὸ λοχαγὸ Μαρτῆ.

Καὶ καθὼς ὁ Γιάννης καὶ τ' ἀ-
δέρφια του ἐφάνηκαν πὺς στενοχω-
ρέθηκαν ἀπὸ τὴν εἴδηση αὐτὴ ὁ ἀ-
ξιωματικὸς ἐξακολούθησε.

— Μὴ στενοχωριόμαστε,
παιδιά μου, σὲ σαρανταοκτὼ
ὥρες θὰ γυρίσουν γιὰτί ὁ
λοχαγὸς εἶνε μεθαύριο τῆς
υπηρεσίας καὶ πρέπει τὸ ἄρ-
γότερο νὰ εἶναι δῶ τὴν Δευ-
τέρα τὸ πρωὶ στῆς ἑννέα
γιὰ τὴν ἀναφορά.

Τὰ κακόμοιρα τὰ παιδιὰ
τί νὰ ποῦν μὲ τὴν καινούρ-
για ἀτυχία. Λίγες ὥρες μο-
νάχα ἀν ἔρχονταν πὺς νω-
ρὲς θὰ πρόφταναν τὸ θεῖο
τους πού τοὺς ξέφευγε μέ-
σα ἀπὸ τὰ χέρια τὴν στιγ-
μὴ πού ἐκεῖνα ἦσαν πιά βέ-
βαια πὺς τὸν ἐφθασαν.

Ὁ ἀντισυνταγματάρχης
βλέποντας τὴν στενοχώρια
τῶν παιδιῶν καὶ τὴν σαστι-
σμάρα τοὺς νόμισε πὺς ἔ-
πρεπε νὰ τὰ παρηγορήσῃ
καὶ τοὺς εἶπε:

— Μὴν κάνετε δᾶ ἔτσι
καὶ τί εἶναι δυὸ μέρες; θὰ
περάσουν χωρὶς νὰ τὸ κα-
ταλάβετε.

Καὶ βέβαια πού οἱ δυὸ
μέρες δὲν ἦσαν καὶ σπου-
δαῖο πράγμα. Ἀφοῦ μάλι-
στα ὁ θεὸς τοὺς θὰ γύριζε
μεθαύριο στὴν Βάτνα, οὔτε
λόγος πὺς ἔπρεπε νὰ τὸν
περιμένουν ἐκεῖ. Γιατί ἀν
ἐπιχειροῦσαν νὰ πᾶνε νὰ τὸν

«Παραπλανήθηκαν καὶ βρέθηκαν σ' ἓνα χωριὸ μαύρων»
(Σελ. 254, στ. α')

βρούν μπορούσαν ν' ανταμωθούν στο δρόμο αλλά να τύχαινε αυτό να γινόταν νύχτα κ' έτσι πάλι να τὸν ἔχαναν. Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ τὸν περιμένουν ἐκεῖ.

Ὁ ἀντισυνταγματάρχης εἶπε στὸν ὑπηρέτη του νὰ πᾶν τὰ παιδιά στὸ ξενοδοχεῖο τῆς χήρας κυρίας Σούρ-λα. Αὐτὴ τοὺς ἔδωσε ἕνα μικρὸ δωμάτιο. Ὑστερα ἀφοῦ ἔφαγαν ὅχι μὲ πολλὴ ὄρεξη βγήκαν ἔξω μὴ ξέροντας τί νὰ κάνουν.

Γιὰ καλὴ τους τύχη ἦσαν στὸ δρόμο τὸν ἀντισυνταγματάρχη ποὺ τὰ συνεδούλευσε νὰ πᾶν νὰ δοῦν τὸ μεγαλόπρεπο δάσος τῶν κέδρων. Ἐπειδὴ ὅμως κόντευε νὰ βραδυάσῃ ὁ Γιάννης προτίμησε ν' ἀφήσουν τὴν ἐκδρομὴ αὐτὴ γιὰ τὴν ἄλλη μέρα καὶ νὰ γυρίσουν στὸ ξενοδοχεῖο.

Τ' ἄλλο πρωί, νωρίς - νωρίς ὁ Γιάννης πῆρε τ' ἀδελφία του καὶ πῆγαν νὰ θαυμάσουν τὸν κεδρῶνα ποὺ βρισκόταν πέντε χιλιόμετρα ἔξω ἀπὸ τὴν Βάτνα. Μόλις τὰ παιδιά μπήκαν στὸ δάσος ἐθαύμασαν πραγματικὰ τὰ πελώρια δένδρα ποὺ ἡ περιμέτρος τους ἦταν πάντα μὲ ἕξη μέτρα καὶ τὸ ὕψος τους ἔφθανε τὰ εἰκοσι. Μπρὸς τοὺς κολοσσούς αὐτοὺς τὰ τρία παιδιά φαίνονταν σὰν μυρμύγκια.

Τρεῖς δλόκληρες ὥρες γύριζαν στὸ μεγαλόπρεπο δάσος. Στὸν γυρισμὸ ὅμως καθὼς θέλησαν νὰ πάρουν ἄλλο δρόμο γιὰ νὰ ἰδοῦν καὶ τίποτα ἄλλα ἀξιοθέατα παραπλανήθηκαν καὶ βρέθηκαν σ' ἕνα μικρὸ χωριὸ μαύρων ποὺ μόλις εἶδαν τὰ παιδιά μπροστά τους ξεχάσεψαν καὶ τὰ κοίταζαν μὲ ἀνοιχτὸ στόμα. Οἱ μικροὶ Καστέρια προσπάθισαν νὰ φύγουν ὅσο πρὶν γρήγορα μπορούσαν ἀπὸ κεῖ καὶ ὅταν πιά βγήκαν ἀπὸ τὸ ἄγριο ἐκεῖνο χωριὸ ἔκαναν τὸν σταυρὸ τοὺς διὰ τοὺς μαύρους δὲν τοὺς ἔκαναν κανένα κακὸ.

Τὸ μεσημέρι ἔφαγαν μὲ τὴν πιδὲ μεγάλη ὄρεξη καὶ τὴν ὥρα ποὺ ἐτοιμάζονταν νὰ ξαπλώσουν λίγο γιὰ νὰ ξεκουρασθοῦν ἤρθε ἡ χήρα Σούρ-λα καὶ εἶπε στὸν Γιάννη πὼς ὁ ἀντισυνταγματάρχης κύριος Χασμῆς ἔστειλε καὶ τοὺς ἐζήτησε.

Χωρὶς ἄλλο, φώναξε ὁ Μιχαλάκης γεμάτος χαρὰ, θέλει νὰ μᾶς πῇ πὼς ἦλθε ὁ θεὸς Θωμᾶς.

Ἀλλὰ ὁ Γιάννης ποὺ δὲν εἶχε τόσες πολλὲς ἐλπίδες, τοῦ εἶπε :

— Μιχαλάκη, ὁ θεὸς Θωμᾶς εἶχε ἐρθεῖ θὰ ἔτρεχε μόνος του νὰ μᾶς βρῇ ἀντὶ νὰ στείλῃ τὸν στρατιώτη.

Κι' ὁ Γιάννης εἶχε δίκιο. Γιατὶ ὁ θεὸς Θωμᾶς τοὺς ξέφευγε καὶ πάλι.

Ὁ ἀντισυνταγματάρχης κύριος

Χασμῆς μόλις εἶδε τὰ παιδιά ἔκανε τὸν σταυρὸ του λέγοντας :

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, μοιάζει σὰν νὰ τὸ κάνῃ ἐπίτηδες ὁ θεὸς σας. Φαντασθῆτε τὴν στιγμή ποὺ ἦταν νὰ γυρίσῃ ἔδω μὲ τὸν λοχαγὸ Μαρτὶ τὸν ἀντάμωσε ἕνας μαῦρος καὶ τοῦ εἶπε πὼς τὸ μαῦρο λιοντάρι ποὺ ὁ Καστέριας γύρευε νὰ βρῇ δεκαπέντε δλόκληρες μέρες, πὼς τὸ λιοντάρι αὐτὸ λοιπὸν, φάνηκε στὸ Βοῦ Τζιλ. Μόλις ὁ Καστέριας ἀκούσε τοῦτο εἶπε στὸ λοχαγὸ Μαρτὶ : Πήγαινε μόνος σου στὴ Βάτνα καὶ πᾶς στοὺς συντρόφους πὼς πρὶν περάσουν ὀκτὼ μέρες θὰ τοὺς φέρω ἕνα μαῦρο δέρμα λιονταριοῦ ποὺ δὲν θὰ τῶχουν ξαναῖδῃ.

— Βλέπετε λοιπὸν, κύριε ἀντισυνταγματάρχα, εἶπε ὁ Γιάννης ποὺ εἶχα δίκιο ὅταν ἔλεγα νὰ μὴν τὸν περιμένω ἔδω τὸν θεῖο. Ἄν πηγαίναμε ἀμέσως στὴν Βίσκρα θὰ τὸν προφταίναμε ἐκεῖ πρὶν φύγῃ, ἐνῶ τώρα ὁ Θεὸς ξέρει πότε θὰ τὸν βροῦμε.

— Ὅχι, παιδί μου. Δὲν εἶναι ἔτσι. Δὲν ξέρεῖς τί εἶναι ὁ θεὸς σου. Ὅσο πονηρὸ κι' ἂν εἶναι τὸ μαῦρο λιοντάρι ὁ Καστέριας δὲν θὰ χρειαστῇ περισσότερο ἀπὸ ὀκτὼ μέρες γιὰ νὰ τὸ ξεπαστρέψῃ.

Ὁ Γιάννης ἄκουγε τὸν ἀντισυνταγματάρχη χωρὶς νὰ μιλάῃ μέσα του ὅμως εἶχε πάρει κι' ὅλας τὴν ἀπόφασὴ του σχετικὰ, μὲ τὸ τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ. Ἄν ἦταν ἀνάγκη θὰ κυνηγοῦσε τὸν θεῖο του καὶ ὡς τὸ Βοῦ - Τζιλ καὶ δὲν θὰ στεκόταν πρὶν τὸν φθάσῃ. Χρήματα εἶχε γιὰ νὰ πληρώσῃ τρία εἰσιτήρια λεωφορείου ἀπὸ τὴν Βάτνα στὴ Βίσκρα.

Τίποτε δὲν θὰ τὸν ἔκανε ν' ἀλλάξῃ γνώμη.

Κ' ἔπειτα τί εἶχε νὰ χάσῃ ; Γιὰ τὸν κόπο τοῦ ταξιδιοῦ δὲν τοὺς ἔμελλε. Τοὺς κινδύνους δὲν τοὺς ἐφοβόνταν πιά. Εἶχαν τόσα καὶ τόσα περάσει ὡς τώρα. Πόσα δὲν τοὺς εἶχαν πεῖ γιὰ νὰ μὴ φύγουν. Καὶ ὅμως στὸ ταξίδι τους, δὲν ἔπαθαν τίποτε. Γιατὶ λοιπὸν νὰ κάνουν πίσω τώρα ποὺ κόντευαν νὰ φθάσουν πιά τὸν σκοπὸ τους ;

Ὅπως δὴ ποτε, ἔλεγε μέσα του ὁ Γιάννης, θὰ θυμᾶμαι πάντα τὰ λόγια ποὺ μοῦ εἶπε ὁ πλοίαρχος Γκοσάλδης : Γιάννη, παιδί μου, ὅταν σοῦ λὲν πὼς ὑπάρχει κίνδυνος πηγαίνε κατ' ἐπάνω του καὶ μὴν κάνῃς πίσω ὡς ποὺ νὰ βεβαιωθῇς διὰ τὸ κίνδυνος εἶναι ἀληθινός.

Ἐχοντας αὐτὰ στὸ νοῦ του, ὁ Γιάννης εὐχαρίστησε τὸν ἀντισυνταγματάρχη γιὰ ὅλες του τίς περιποιήσεις καὶ πῆγε κατ' εὐθείαν στὸ στα-

θμὸ τῶν λεωφορείων ὅπου ἀγόρασε τρία εἰσιτήρια γιὰ τὴν Βίσκρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'

Ἐμπρός ! Μέσ' στὰ ὅλα.

Ὅταν τ' ἄλλο πρωὶ τὰ τρία παιδιά ἀνέβηκαν στὸ λεωφορεῖο εἶδαν πὼς ἦσαν εἰς μόνον ἐπιβάτες. Ἡ ἡμέρα ἦταν θερμότατη καὶ ὁ ἥλιος ἔκαιγε δυνατὰ. Τὰ παιδιά κοιτάζοντας ἀπ' τὸ παράθυρο ἔξω δὲν ἀντίκρουσαν τὴν παραμικρὴ βλάστηση καὶ μάλιστα πέρα ἀπὸ τὸ Ἄϊν ποὺ ἀρχίζει ἡ πραγματικὴ ἔρημος. Προχωρώντας τὸ λεωφορεῖο μπήκε σ' ἕνα στενὸ δρόμο ὅλο μὲ στροφές ποὺ δὲν τὸν ἔβλεπε κανεὶς ἔλεγε πὼς δὲν θὰ μπορούσε ποτέ νὰ τὸν περάσῃ. Ἐτσι, πότε παίρνοντας τὸν ἀνέφορο καὶ πότε τρέχοντας σὲ ἀπότομο κατήφορο τὸ λεωφορεῖο ἔφθασε σὲ μιὰ φάραγγα γραφικώτατη ἀλλὰ πολὺ ἐπικίνδυνη ποὺ τὴν ἔλεγαν ὁ Δαιμόν τῶν Ἑβραίων γιατί κάποια ἐποχὴ οἱ ἱθαγενεῖς εἶχαν ἐξολοθρεύσει αὐτοῦ ἑκατοντάδες Ἑβραίους.

Ὑστερα τὸ λεωφορεῖο ἀργοπέρασε, μιὰ παλιά γέφυρα ἔστριψε καὶ τότε οἱ ταξιδιώτες εἶδαν ἕνα μεγαλόπρεπο θέαμα μπροστὸ τους : τὴν ὄσση Ἐλ Καντάρια μὲ τῆς δεκαπέντε χιλιάδες φοινικὲς τῆς. Τὰ παιδιά ἐκοίταζαν τὸ θέαμα μὲ ἀνοιχτὸ στόμα.

Οἱ ἄγονες καὶ κατὰξερρες πεδιάδες μὲ τὰ γυμνὰ ποὺ καίγαν ἀπ' τὸν ἥλιο καθὼς ἀπλώνονταν γύρω ἀπὸ τὴν ὄσση αὐτὴ, ἔκαναν τὸ θέαμα ἀκόμη πρὶν λαμπρό.

Ὑστερα ἀπὸ τὴν Ἐλ - Καντάρια ἔρχεται ἡ δευτέρη ὄσση ἡ Ἐλ - Οὐτάια. Ἀφοῦ τὸ λεωφορεῖο ἄφησε καὶ αὐτὴν πίσω του πέρασε ἕνα μικρὸ ποταμὸ γιὰ ν' ἀνέβῃ στὸ στενὸ τοῦ Σκρᾶ ἀπ' ὅπου ἀντικρὺζει κανεὶς γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἔρημο Σαχάρα. Τὴν πρώτη στιγμή ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται σὰν ἕνα τρέμο γιατί ὅσο μπορεί νὰ πᾶν τὸ μάτι του δὲν βλέπει τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἕνα ἀπέραντο στρώμα ἄμμο, ποὺ τὸ διακόπτουν κάπου καὶ ποῦ ἡ ὄσση Βισκάρια καὶ ἡ ὄσση Σεριάγκα σὰν μεγάλα μαύρα σημάδια.

(Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ

ΣΚΟΥΛΑΡΙΚΑΚΙΑ

Ξέρετε σῆς τὸ χρυσικό, πούχει προμάτια κάθε Μᾶν, καὶ στὸ δικό του ἀρχοντικό σκουλαρικιάκα μᾶς πούλαει ;

Ἀντὶ γιὰ πέτρα θαλασσιά, ἔχουν χοντὰ διπλὰ ρουμπίνι, κι' ὁ χρυσικός—ἡ κερασιά—μὲ χαμογέλιο μᾶς τὰ δίνει. . .

ΜΑΡΙΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΗ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΨΥΧΗ ΤΩΝ ΦΥΤΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

Η ΦΙΛΗ μας Ἀττὲ Ἰράμ δὲν εἶνε μόνον ἕνα ἔξυπνο κοριτσάκι ποὺ μᾶς διασκεδάζει μὲ τὰ χαριτωμένα του ἀστεῖα. Εἶναι καὶ σοδάρ, μυαλωμένο, ποὺ σκέπτεται ἀπὸ τώρα πολὺ σπουδαῖα καὶ ὑψηλὰ ζητήματα. Ἐτσι μοῦ ἔγραψε τελευταῖα ἕνα γράμμα, παρακαλώντας με νὰ τῆς πῶ τὴ γνώμη μου γιὰ ἕνα ζήτημα ποὺ τὴν κρατεῖ σὲ μεγάλη ἀνησυχία : Ἐχουν καὶ τὰ φυτὰ ψυχὴ ; αἰσθάνονται ἐπομένως τὸ καλὸ καὶ τὸ κακὸ ποὺ τοὺς συμβαίνει ; Πονοῦν π. χ. ὅταν τοὺς κόβουμε τὰ λουλούδια ; ὑποφέρουν ὅταν τοὺς σπάζουμε τὰ κλαριά τους, ὅταν τὰ καίγῃ ἡ παγωνιὰ ἢ ὁ κεραυνός, ὅταν ὁ δυνατός ἀέρας τὰ ξεριζώνει ; Κι' εὐχαριστοῦνται—προσθέτω ἐγὼ—ὅταν πέφτῃ δροσιὰ ἢ βροχὴ στὸ ξερὸ τους χῶμα ἢ ὅταν τὰ ποτίζουμε μεῖς, ἢ ὅταν τὰ βλέπῃ ὁ χλιαρὸς χειμωνιάτικος ἥλιος, ἢ ὅταν βραδυάσῃ τὸ καυτερὸ καλοκαίρι ; Μὰ πάλι, ρωτᾷ ἡ Ἀττὲ Ἰράμ, γιατί χωρὶς κλάδεμα δὲν προκόβουν ;

Σ' αὐτὸ ἄς τῆς ἀπαντήσω ἀμέσως : Τὰ φυτὰ προκόβουν καὶ χωρὶς κλάδεμα, μὰ ὅχι ὅπως θέλουμε μεῖς, παρὰ ὅπως θέλουν ἐκεῖνα. Μόνον τὰ φυτὰ ποὺ καλλιεργοῦμε κλαδεύουμε, τᾶλλα, τᾶγρια, δὲν κλαδεύονται ποτέ κι' ὅμως προκόβουν καὶ μὲ τὸ παραπάνω. Ἀλλὰ ἔστω, τὸ κλάδεμα εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ τὴν προκοπὴ τους, ὅπως καὶ μιὰ ἐγχείριση κάποτε, στὸν ἄνθρωπο ἢ στὸ ζῷο, γιὰ τὴν ὀγεία του. Ἀλλὰ μήπως, ἐπειδὴ ἡ ἐγχείριση εἶναι γιὰ καλὸ του, ὁ ἄνθρωπος ἢ τὸ ζῷο δὲν πονοῦν ὅταν ἐγχειρίζονται ; Ἐτσι λοιπὸν μπορεί νὰ πονᾷ καὶ τὸ φυτὸ ὅταν κλαδεύεται, ἀδιάφορο ἂν τὸ κλάδεμα εἶναι ἐπίσης γιὰ καλὸ του. Τὸ ζήτημα εἶναι ἂν τὸ φυτὸ, γενικὰ, αἰσθάνεται ἢ ὄχι καὶ μετὰ τὸ παράδειγμα τοῦ κλαδέματος μένει τόσο ἄλυτο, ὅσο ἦταν καὶ πρὶν. . .

Ὑπάρχουν ὅμως ἄλλα παραδείγματα ποὺ τὸ διαφωτίζουν. Καὶ βρίσκω πολλὰ σὲ δυὸ νεώτατα ἄρθρα ποὺ ἔχω ὀψι μου. Τὸ ἕνα δημοσιεύθηκε στὸ «Ἐλευθ. Βῆμα» καὶ μοῦ τὸ ἔστειλε ἡ Ἰδία ἡ Ἀττὲ Ἰράμ. Σ' αὐτὸ ἐκθέτουνται τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ ἐλβετοῦ φυσιοδίφῃ Ἀλεξάνδρου Τσίρτς πού, ἀντίθετα ἀπὸ ἄλλους, ὑποστηρίζει πὼς τὰ φυτὰ ἔχουν «ψυχὴ» σὰν τὰ ζῷα,

σὰν τὸν ἄνθρωπο : αἰσθάνονται, κινούνται μὲ τὴ θέλησή τους (ὅχι ἀσυνείδητα), διαλέγουν τὸ χρῆσιμο, ἀπορρίπτουν τὸ βλαβερὸ, κι' ἡ ψυχὴ τους ἐδρεύει στὴν «ἐσωκυτταρικὴ οὐσία» τοῦ σώματός τους ὅπως τῶν ζώων στὸν ἐγκέφαλο. Τὸ ἄλλο δημοσιεύθηκε στὰ «Πειραϊκὰ Γράμματα», στὸ λαμπρὸ ἐκείνο τεῦχος τὸ ἀφιερωμένο στὰ Λουλούδια, μὲ τὴν υπογραφή ἐνὸς ἐιδικοῦ, τοῦ κ. Ἰγν. Ζαχαροπούλου. Αὐτὸς παραδέχεται ἀνεπιφύλακτα τὴν ψυχικὴ ζωὴ τῶν φυτῶν, τὴ «νοημοσύνη» τους, ὅπως τὴν ὀνομάζει. «Τὰ φυτὰ, λέει, αἰσθάνονται πραγματικὰ μὲ τὸν ἰδιαιτέρο θαυμαστὸ τους τρόπο καὶ σὲ τέτοιο βαθμὸ, ὥστε νὰ μποροῦν καὶ νὰ πρὸβλεποῦν ἀκόμα ἀπίστευτες γιὰ τὸν ἄνθρωπο λεπτομέρειες, ἀπὸ τίς ὁποῖες ἐξαρτᾶται ἡ ὑπαρξὴ τους κι' ἡ διαίωσιση».

Τί ἀνησυχεῖ λοιπὸν τὴν Ἀττὲ Ἰράμ, ποὺ ἀπὸ τὸ μάθημα ἀκόμα τῆς φυτολογίας στὸ σχολεῖο εἶχε σχηματίσει τὴν ἰδέα πὼς τὰ φυτὰ αἰσθάνονται ; Οἱ ἀντίθετοι τοῦ Τσίρτς, πού, καθὼς διάβασε στὸ ἄρθρο τοῦ «Ἐλευθ. Βῆματος», ὑποστηρίζουν πὼς τὰ φυτὰ δὲν ἔχουν τίποτα τὸ κοινὸ μὲ τὰ ζῷα, παρὰ ἐνεργοῦν ἀθέλητα, ἀσυνείδητα, ἀπὸ ἕνα τυφλὸ, σκοτεινὸ ἐνστικτο, ἐπομένως εἶναι ἀνίκανα νὰ αἰστανθοῦν πόνον, ἡδονή, χαρὰ ἢ ἀτιδήποτε ἄλλο. Ποιοὶ λοιπὸν ἔχουν δίκιο, ὁ Τσίρτς ἢ οἱ ἀντίθετοι ; . . Μὰ κι' ἐγὼ,

ἀπὸ πολλὰ χρόνια, εἶχα τὴν ἰδέα τῆς Ἀττὲ Ἰράμ. Μιὰ φορὰ, θυμοῦμαι, εἶδα ἕνα φίλο τῆς κάμαρας, τὴ στιγμή ποὺ ἀνοιξε ἕνα παράθυρο καὶ τὸν πλημμύρισε τὸ ἥλια-κὸ φῶς. Μοῦ φάνηκε λοιπὸν πὼς τὴ στιγμή ἐκείνη τὸ φυτὸ ἔδειξε—πὼς ; δὲν ξέρω—μιὰ δλοφάνερη μεγάλη χαρὰ, σὰν κάτι ζωντανό, κι' ἔγραψα μάλιστα ἐν' ἄρθρῳ σὰν πεζογράφος : «Πράσινη χαρὰ». Ἀργότερα διάβασα σ' ἕνα ἐπιστημονικὸ περιοδικὸ πὼς ἕνας εὐρωπαῖος φυτολόγος ἔδειχνε μὲ πειράματα τὴν αἰσθησὴ τῶν φυτῶν, ποὺ τρέμουσαν ἐλαφρότατα—ἀλλὰ τρέμουν, ἄρα πονοῦν—ὅταν τὰ κόβει κανένας ἢ τὰ τρυπᾷ. Ἐνα λεπτότατο ἐργαλεῖο ἔκανε, λέει, ὁρατὴ αὐτὴ τὴν ἀνεπαίσθητη τρεμούλα. Ἰκανοποιήθηκα πολὺ ποὺ ἡ ἰδέα μου ἐπιβεβαιωνόταν μὲ τὸ πείραμα. Κι' ἂν δὲν σφάλλω, τότε ἔγραψα καὶ μιὰ Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολή, γιὰ νὰ μάθουν τὰ παιδιά πὼς τὰ φυτὰ δὲν εἶναι ἀναισθητα, παρὰ πονοῦν ὅταν τὰ κακομεταχειρίζονται—ἢ τριανταφυλλιά ὅταν τὴς κόβουν τὰ λουλούδια τῆς, καὶ τὰ λουλούδια τῆς ὅταν τὰ μαδοῦν. . .

Σήμερα ἔχω τὴν ἰδιαίδη ; Ἡ Ἀττὲ Ἰράμ ἄς κάμῃ λίγη ὑπομονή. Θὰ τῆς τὸ πῶ στὴν κατοπινὴ ἐπιστολή μου, ἀφοῦ παρθέσω—ὁ χῶρος δὲν ἐπιτρέπει σήμερα—μερικὰ ἀπὸ τὰ περιεργότατα παραδείγματα τοῦ Τσίρτς καὶ τοῦ Ζαχαροπούλου.

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΚΙΤΣΟΣ Ο ΝΑΝΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ

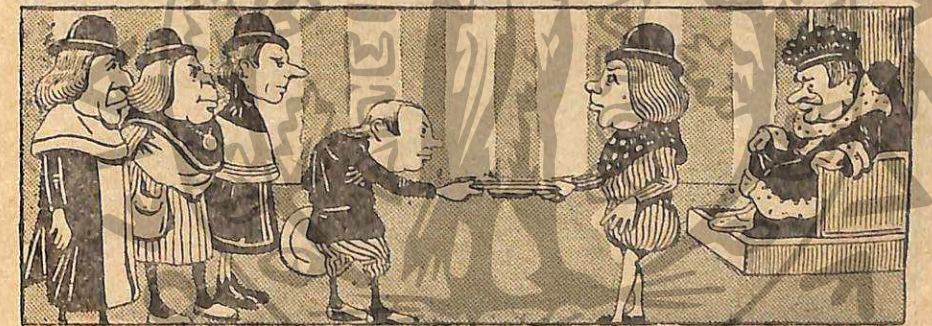
ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

7.

— Ἰδοὺ τί σᾶς θέλω, εὐγενέστατε, ἀποκριθῆκε ὁ νάνος στὸ δοῦκα μὲ τὴν πιδὲ γλυκεῖα του φωνή. Βλέπετε αὐτὸ τὸ πιάτο ;

— Τὸ βλέπω. Βλέπω μάλιστα δυὸ πιάτα. . .

— Ἐχετε δίκιο, ἀλλὰ τὸ ἕνα δικό μου. Μόνον αὐτὸ ποὺ σᾶς δίνω εἶ-

ναι δικό σας, καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ τὸ πάρετε καὶ νὰ τὸ κρατᾶτε ὅπως κι' ἐγὼ τὸ δικό μου. . .

Ὁ δούκας Μημουάπτου γύρισε μιὰ στιγμή καὶ κοίταξε τὸν βασιλιά, ποὺ καθόταν στὸ θρόνο, σχεδὸν ἀπὸ πίσω του. Κι' ὁ βασιλιάς τοῦ ἔ-

γνεψε «ναί», δηλαδή να κάμη ό,τι έλεγε ο νάνος. "Αλλη βασιλική διαταγή. Ο δούκας τότε προχώρησε λίγο ακόμα και πήρε το πιάτο που του έδωσε ο νάνος, προσέχοντας να το κρατή ίσια όπως κι' ο νάνος το δικό του.

Εννοείται πως ήταν το πιάτο που είχε μουντζουρώσει από κάτω με το κερί. Αυτός είχε κρατήσει το άλλο, το καθαρό.

— Και τώρα σταθείτε κει, είπε στο δούκα. Δεν πειράζει αν γυρίζετε τη ράχη στον Πολυχρονεμένο, το παιχνίδι το απαιτεί.

— Μά τί παιχνίδι είν' αυτό ;

— Τώρα θακούσετε.

Οι παλατιανοί στέκουνταν γύρω-γύρω, ο βασιλιάς πίσω από το δούκα, ο Κίτσος μπροστά του και... το παιχνίδι άρχισε.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ F. H. BURNETT

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

"Αλλωστε, όταν τον κοίταζε κανείς με προσοχή θα έβλεπε πως ήταν ένας ποντικός πολύ ναλοκαμμένος και πως δεν είχε καμιά κακή πρόθεση μέσα του. Καθώς κοίταζε παρακλητικά τη Σάρα με τα στρογγυλά του ματάκια, είχε την κρυφή έλπίδα πως θα καταλάβαινε κι' αυτή την ανάγκη που τον έκανε να βγεί από την τρύπα του και δεν θα τον

κυνηγούσε. Και όταν η μυστηριώδης εκείνη φωνή τον καθυσόχασε, πήγε σιγά σιγά κοντά στα ψίχουλα και άρχισε να τρώη. Και κάθε στιγμή της χύμνηζε απάνω στο ψωμάκι, το άρπαξε και εξαφανίστηκε γοργά σαν αστραπή σε μια χαραμάδα του τοίχου.

— Καλά το έλεγα εγώ πως το ήθελε για τα παιδάκια του, είπε η Σάρα δυνατά. Θα δοκιμάσω να τον πιάσω φίλο.

Για να το πάρη όμως έπρεπε να έρθη πολύ κοντά στην πολυθρόνα και ο κύρ-πόντικός δεν αποφάσισε ακόμη να ριψοκινδυνεύση ένα τέτοιο πράγμα.

«Θέλει να το πάρη για τα παιδιά του, σκέφθηκε η Σάρα. "Ας μ'ην κουννηθούμε καθόλου. "Ισως να ξεθαρρευτή και να έρθη πιο κοντά».

Κι' αλήθεια, ο ποντικός, που τρώγοντας και τα πιο μικρά ψιχουλάκια πλησίαζε δλο και περισσότερο προς το μέρος της Σάρας, στάθηκε, για μια στιγμή, μωρίστηκε με τη σουβλερή μουρίτσα του τον άερα, έχοντας πάντα τα μάτια του στηλωμένα επάνω στη Σάρα, κι' ύστερα, με την ίδια γρηγοράδα όπως κι' ο σπουργιτής χύμνηζε απάνω στο ψωμάκι, το άρπαξε και εξαφανίστηκε γοργά σαν αστραπή σε μια χαραμάδα του τοίχου.

— Καλά το έλεγα εγώ πως το ήθελε για τα παιδάκια του, είπε η Σάρα δυνατά. Θα δοκιμάσω να τον πιάσω φίλο.

Μια βδομάδα αργότερα, ένα βράδυ που η Έρμινια κατάφερε να ξεφύγει και να άνεβη κρυφά απάνω στις σοφίτες, παραξενεύτηκε βλέποντας πως η Σάρα δεν απαντούσε άμέσως στο διακριτικό χτύπημα που έκανε στην πόρτα της. "Η ήσυχία μάλιστα ήταν τόσο απόλυτη, ώστε η Έρμινια φαντάστηκε πως η φίλη της είχε κιόλας πέσει να κοιμηθώ. Μά πόση ήταν η έκπληξή της όταν άκουσε τη Σάρα να μιλά με σιγανή φωνή σε κάποιον και μάλιστα να του μιλά με μεγάλη τρυφερότητα.

— Έλα ! έλεγε. Πάρτο, Τυροφαγά μου, και τρέχα στο σπιτάκι σου. Πήγαινε γρήγορα να βρής τη γυναικούλα σου.

Την άλλη σχεδόν στιγμή η Σάρα άνοιξε την πόρτα και αντίκρουσε μπροστά της μια Έρμινια κατατρομαγμένη.

— Με ποιόν μιλούσες, Σάρα ; τραύλισε.

«Η Σάρα την έβαλε μες στο δωμάτιο πατώντας στις μύτες των ποδιών της. Τό υφος της όμως έδειχνε πως είχε περάσει μερικές ευχάριστες στιγμές.

— Θα σου το πω αν μου υποσχεθής πως δεν θα τρομάξεις και δεν θα βάλεις τις φωνές, έκανε η Σάρα με μυστηριώδες υφος.

«Η Έρμινια λίγο έλειψε να ξεφωγίση εκείνη την ίδια τη στιγμή, μα ωστόσο κατάφερε να κρατηθώ. "Ερριξε μια ματιά στην κάμαρα και δεν είδε κανένα. Και όμως η Σάρα με

κάποιον μιλούσε. "Από το μυαλό της έπέρασαν διάφορες ιδέες για ξωτικά και φαντάσματα.

— Είναι τίποτε που θα με κάνη να τρομάξω ; ρώτησε διστακτικά.

— Υπάρχουν μερικοί που το φοβούνται, απάντησε η Σάρα. "Εγώ όταν το είδα για πρώτη φορά, τρόμαξα πολύ.

— Μήπως είναι... βρυκόλακας ; έκανε η Έρμινια ενώ τα δόντια της χτυπούσαν από την τρομάρα.

— "Οχι δά, είπε η Σάρα ξεσπώντας σε γέλια, είναι ο ποντικός μου.

Μ' ένα πήδημα η Έρμινια βρέθηκε επάνω στο κρεβάτι της Σάρας, σηκώνοντας το νυχτικό της ψηλά πάνω από τα γόνατα και σφίγγοντας το σάλι της όσο πιο πολύ μπορούσε. "Ηταν τόσο τρομαγμένη, ώστε ούτε να φωνάξη δεν μπορούσε γιατί η φωνή της είχε πνιγεί μέσα στο λαρύγγι της.

— "Ω, ω, έκανε τέλος, ένας ποντικός !

— Καλά το ήξερα εγώ πως θα φοβηθής, έκανε η Σάρα. "Αλλά δεν υπάρχει κανένας λόγος. "Εγώ όχι μόνο δεν τον φοβάμαι τον καυμένο τον ποντικό, μα κοντεύω κιόλας να τον ήμερέψω. "Αρχισε να με γνωρίζη και όταν τον φωνάζω βγαίνει από την τρύπα του και τρέχει κοντά μου. Φοβάσαι ακόμη, για να τον φωνάξω να τον δής κι' εσύ ;

«Υστερα από την πρώτη τους συνάντηση, χάρις σε διάφορα αποφάγια που έφερνε από την κουζίνα, η περιεργη αυτή φίλη της Σάρας με τον ποντικό είχε κάνει μεγάλες προόδους, τόσο πολύ ώστε η Σάρα είχε σχεδόν ξεχάσει την κακή φήμη του μικρού της φίλου.

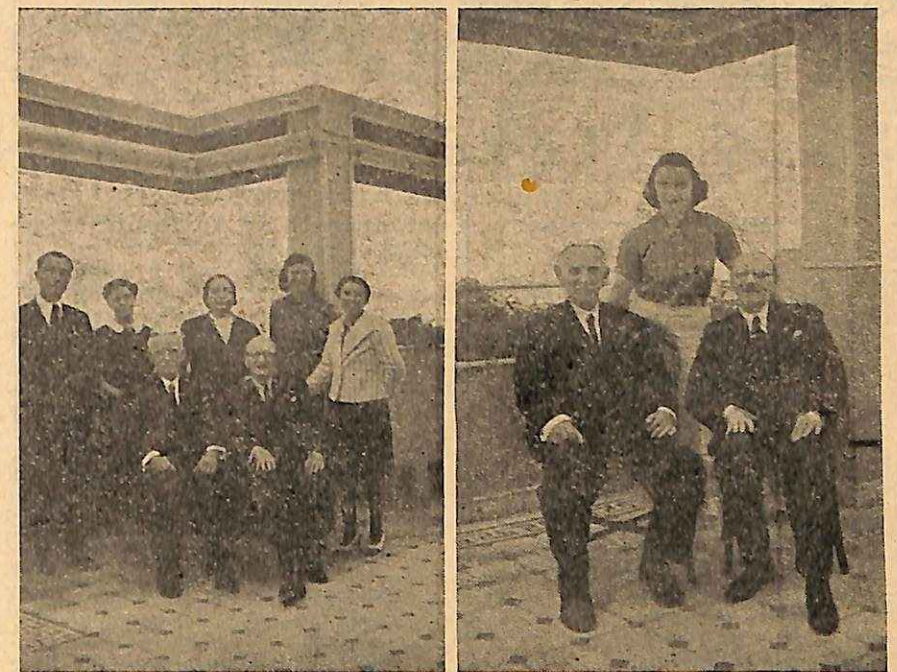
«Η πρώτη κίνηση της Έρμινιας σαν άκουσε την πρόταση ήταν να ζαρώσθ απάνω στο κρεβάτι και να κουκουλωθώ ως τα μάτια με τις κουβέρτες, μα η αφήγηση της Σάρας για την πρώτη συνάντησή της με τον Τυροφαγά, κέντησε σε τέτοιο σημείο την περιέργειά της, ώστε αντί να μαζευτεί στη γωνιά, έγειρε πάνω από τα κάγκελα του κρεββατιού για να βλέπη καλύτερα τη Σάρα που είχε γονατίσει μπροστά στη στενή χαραμάδα.

— Μή... μή τυχόν βγή έξω και πηδήση μονομιάς απάνω στο κρεβάτι ; ρώτησε.

— "Οχι δά, απάντησε η Σάρα. Είναι πολύ καλοανατεθραμμένος, όπως και σύ. Είναι σαν άνθρωπος, θα το ιδής.

Με τα λόγια αυτά η Σάρα άρχισε να σφυρίζη σιγανά, τόσο σιγανά

ΑΝΑΜΝΗΣΗ ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΜΑΣ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΑ

Στην τσάρτα του ξενοδοχείου «Σαίλ». Α'. Έξ' αριστερών, καθήμενοι : Ο κ. Ν. Παπαδόπουλος, ο κ. Γ. Γενόπουλος. "Ορθοί : ο κ. Γ. Σαράντης (ο παλιός Καρκαλέτσος κιά), η δ. Γεωργία Ταρσούλη, η δ. Έλπις Ταμπάκοπούλου, η Κίτρινη "Αράχνη, η Μεγάλη η Έλπίς. — Β'. Οι κκ. Παπαδόπουλος και Γενόπουλος με την δ. Ευρυδίκη Σαράντη (την παλιά "Ηλιόλουστη κ. ά).

[Στιγμιότυπα υπό του κ. Γ. και της δ. Ε. Σαράντη]

ώστε έπρεπε να είναι τόσο απόλυτη σιγή γύρω της για να άκουσθ το σφύριγμά της. Τέλος, άκούοντας αυτή την πρόσκλησή της, ένα κεφαλάκι με μάτια γυαλιστερά και μακρὰ μoustάκια ξεπρόβαλε από το άνοιγμα της τρύπας. "Η Σάρα κρατούσε στη χούφτα της μερικά ψιχουλάκια. Τάρριξε χάμω και ο Τυροφαγάς βγήκε δλόκληρος έξω και άρχισε να τα τραγανίζη με την ήσυχία του. "Υστερα, βλέποντας ένα κομμάτι μεγαλύτερο από τ' άλλα, το έπιασε με τα δόντια και το κουβάλησε στο σπίτι του σαν νοιαστικός οικογενειάρχης.

— Βλέπεις τί νόστιμος που είναι, είπε η Σάρα. Τρώει τα μικρά ψιχουλάκια και τα μεγάλα τα πάει στη γυναίκα του και τα παιδάκια του. Πολύ συχνά τους άκούω που φωνάζουν από τη χαρά τους. Καθένας έχει και διαφορετική φωνή κι' έχω μάθει να ξεχωρίζω αν φωνάξη ο πατέρας, η μητέρα ή τα παιδιά.

«Η Έρμινια έβαλε τα γέλια.

— "Ω Σάρα, είπε, είσαι άστεία, μα είσαι και καλή.

— Τό έξρω πως είμαι άστεία, είπε η Σάρα, και προσπαθώ να είμαι καλή.

Πέρασε το χέρι της από το μέτωπό της και τα μάτια της έβούρκωσαν.

— Ο μπαμπάς με πείραζε κάθε τόσο, συνέχισε, και μου άρεσε τόσο πολύ να με πειράξη με όνόμαζε «παράξενη μικρούλα», διεσκέδαζε όμως όταν μ' έβλεπε να φαντάζομαι κάθε λογής περιεργα πράγματα.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΤΟ ΜΑΓΑΖΙ ΤΟΥ ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

Τό περίφημο μαγαζί του Γιάννη Τσακασιάνου στη Ζάκυνθο — εκείνο που παρουσιάζει κι' ο κ. Ρώμας στη «Ζακυνθινή Σερενάτα» — ήταν κουρείο, έμπορικό, γραφείο του περιοδικού που έδραζε ο κουρέας-ποιητής, και... ξενοδοχείο ! "Απέξω, στην πρόσοψη πέρα-πέρα, είχε την εξής έλληνογαλλική επιγραφή :

Coiffeur-Kouρείον, Nouveautés-Νεωτερισμοί, Chambres meublées-Δωμάτια επιπλωμένα.

Κι' οι Ζακυνθιοί έλεγαν : «Η μέθοδος του "Ολλενδόρφου !

© ΑΝΑΝΙΑΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Πρώτη τηλεφωνική επικοινωνία του Μπέμπη με τον πατέρα του : «Έσύ 'σαι, μπαμπά ;... Μπά, μπά, μπά !...»

"Ανεκινώθη από τον Τάσο

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΙΣΕΜΟΣ

— Γιέ μου, από τα χωράφια τους γυρίζουν στο χωριό όλοι κι' εσύ μου φεύγεις μοναχά για την πλανεύτρα πόλη. Μά δεν πειράζει, αν και πονεί η γέρινη ψυχή μου, σου δίνω την ευχή μου' πήγαινε στο καλό.

Τώρα που μ' άνθια γέμισαν βουνοπλαγιές και λόγγοι και πάφανε τ' αγριοκαιριού τα μουγκρητά κι' οι βόγγοι, τώρα και σύ, λουλούδι μου, μισεύεις γι' άλλα μέρη και στην ψυχή άγριοκαιριό θάχω παντοτεινό...

Χρόνια πολλά μ' υπομονή δουλέψα πάντα πρώτα απ' όλα, τα χωράφια μας. Τα πότισα μ' ιδρώτα. Και τώρα που λογάριάζα σε σένα ν' άκουμπήσω μ' ανάπαυση να ζήσω μ' άφηνεις μοναχό;

Μά δεν πειράζει, πήγαινε! έρμος έστω κι' αν σβύσω δυο πήγες τόπος θά βρεθούν τα κόκκιλα ν' άφήσω!... Μπορεί νάναι καλύτερα στην ξενιτειά, παιδί μου; πάρετ' την ευχή μου και σύρε στο καλό.

Ραφαήλ [Α]

ΜΥΘΟΙ ΠΡΟΤΟΤΥΠΟΙ

Η ΚΑΡΑΚΑΞΑ

‘Η καρακάξα, άκούγοντας μιά μέρα στο δάσος να κελαιδί με τη γλυκειά φωνή του το γαρδέλι, το θαύμασε μά και το ζήλεψε, και τάβαλε με τη σκληρή μοίρα της που δεν της είχε δώσει κι' αληθινή κανένα χάρισμα...

Λίγο καιρό αργότερα, η καρακάξα, περνώντας από ένα έξοχικό σπιτάκι, είδε να κρέμεται σε μιά βεράντα ένα κλουβί και μέσα αναγνώρισε φυλακισμένο το γαρδελάκι που θαύμαζε και που τώρα κελαιδούσε κάποιο θλιμμένο σκοπό...

Τότε μονάχα συλλογίστηκε πώς, για να μην έχει αυτή κανένα χάρισμα, είχε πάντα την έλευθερία της.

Πρόμαχος της ‘Ελευθερίας [Α]

ΟΤΑΝ ΗΜΟΥΝ ΑΡΡΩΣΤΗ

‘Ημουν άρρωστη. Τα μάτια μου ήταν βαριά από τον πυρετό. ‘Όλα μου

φαίνονταν φοβερά. Το δωμάτιο, τα χαλιά κι' οι κουρτίνες.

Μιά μέρα μου έφερε η μαμιά ένα βάζο με άνεμωδες. ‘Έκαναν τόση αντίθεση με το κόκκινο χρώμα τους μέσα στο άσπρο άνθογαλάι, ώστε τις κοίταξα έκστατικη.

‘Αλλά τα μάτια μου έκλεισαν ξανά. Και τότε μπροστά μου παρουσιάστηκε κάτι θαυμάσιο.

‘Ένα μαγευτικό τοπίο. ‘Ηταν δειλινό. ‘Ο λαμπρός ήλιος έγερνε προς την δύση βάφοντας όλα τα γύρω κόκκινα. Μερικά χρυσά συννεφάκια τον άκολουθούσαν. ‘Εμπρός μου άπλωνόταν ένα πράσινο λειβάδι γεμάτο σιτάρι. Πού και πού μέσα στο πράσινο αυτό χαλί ξεχώριζαν κόκκινα λουλουδάκια. Πιο πέρα έβρισκαν κατάσπρα άρνάκια, και κάτω από μιά μεγάλη φλαμουριά ένας βοσκός έπαιζε τη φλογέρα του. ‘Ένα μικρό ονάκι κελάριζε λίγο πιο κάτω και πέρα μακριά άπλωνόταν ένα δάσος.

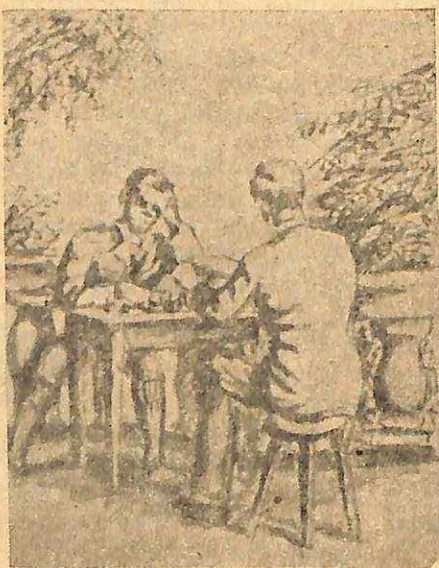
‘Ο ήλιος έδυσε και μαζί του όλα τα γύρω λουλούδια έγειραν το κεφάλι τους για να κοιμηθούν.

— Σήκω να πιjs το γάλα σου. ‘Η φωνή της μαμιάς μ' έκανε να χάσω το θαυμάσιο αυτό τοπίο και να βρεθώ στο ίδιο δωμάτιο που δέ μου φαίνονταν πιά τόσο πληκτικό, γιατί είχα τις άνεμωδες μου.

Ξανθή Κουκλίτσα [Β]

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

‘Ο φίλος μου Στέφανος ‘Αμάραντος κι' εγώ παίζουμε σκάκι.

Σκίτσο του Ραφαήλ

Ο ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ

Γύριζα από το κυνήγι. ‘Ο σκύλος μου έτρεχε μπροστά. Ξαφνικά μίκρυνε τον βηματισμό του σά να μύριζε κυνήγι.

Κοίταξα όλο το μονοπάτι απ' όπου διαβαίναμε, όταν βλέπω κάτω ένα σπουργιτάκι με πράσινο ράμφος και χνουδί στο κεφάλι. Είχε πέσει απ' τη φωλιά του από τον άνεμο, που κούναγε με δύναμη τα κλαδιά.

Κρατιόταν τεντώνοντας άπελπισμένα τα μικρά φτερά του, που μόλις είχαν άρχει με σχηματίζονται.

‘Ο σκύλος μου, το πλησιάζει με τεντωμένους τους μύς όταν ξαφνικά από κάποιο γειτονικό δέντρο ένας γέρος σπουργιτής πέφτει σάν πέτρα ακριβώς μπροστά στο άνοικτό στόμα του σκύλου, άπελπισμένος, σπαράζοντας όλος και πετάει δυο φορές στο άνοικτό χάσμα το όπλισμένο με μυτερά δόντια.

Γκρεμίστηκε για να σώση το μικρό του, χρησιμεύοντας σάν προπύργιο του. ‘Αλλά το μικρό του σωματάκι έτρεμε από φόβη. ‘Η φωνή του τρανή και άγρια έσβυσε. Θυσίαζε την ύπαρξή του. Τί καταπληκτικό, τί φοβερό τέρας θά φαίνονταν ο σκύλος σά μάτια του. Κι' όμως στο κλαδί εκείνο το ψηλό, ήταν άσφαλισμένος. Δύναμη δυνατότερη από την θέλησή του τον κατέβασε...

‘Ο σκύλος σταμάτησε, πισωδρομισε. Μπορούσε να πη κανείς πώς κι' εκείνος συναισθανόταν αυτήν την δύναμη. Κατασυγκινημένος έτρεξε να φωνάξω τον σκύλο μου κι' άπομακρύνθηκα από εκείνο το μέρος με την ψυχή γεμάτη δέος και σεβασμό.

Ναί, μη γελάτε, ήταν ένας αληθινός σεβασμός εκείνο που αισθανόμουνά μπροστά στην όρμη, με την όποια εκδήλωσε την άγάπη του.

‘Η άγάπη, σκέφθηκα, είναι δυνατότερη από τον θάνατο κι' από τον φόβο του θανάτου. Μόνο με την άγάπη κινείται και συντηρείται η ζωή.

(Turgenieff)

‘Εθνικόν ‘Ιδεώδες [Β]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Τί διαφορά υπάρχει, ‘Εξυγνο Πουλί, μεταξύ του κεραυνού και του ήλεκτρισμού;

— ‘Ο κεραυνός είναι τζάμπα, ενώ τον ήλεκτρισμό τον πληρώνουμε ακριβά.

Πειραιώτισσα

‘Η Κίτσα καταβρέχει με το ποτιστήρι τούς διαβάτες από το μπαλκόνι.

— Τί κάνεις αυτού, Κίτσα;

— Παίζω τη βροχή!

Πειραιώτισσα

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

‘Αθήναι, 42 δδς Εθνεπίδου
την 10 ‘Ιουνίου 1940

ΣΤΟ έρχόμενο φυλλάδιο θά δημοσιευθούν τα αποτελέσματα του Διαγωνισμού Φωτογραφίας. Οι ώραιες φωτογραφίες, που βραβεύθηκαν ή επαινέθηκαν, είναι πολλές, κι' απ' αυτές θά διαλέξω τις καλύτερες, για να τις δημοσιεύσω στο ίδιο φυλλάδιο, κι' ίσως και στο άλλο. Θά μένουν ακόμα τα αποτελέσματα του Διαγωνισμού Κοσμηματογραφίας. ‘Αμα δημοσιευθούν κι' αυτά, θά γίνω ή «44η Κυριακή». Κι' εσύθς κατόπι, σέ δυο συνεχή φυλλάδια, θά προκηρυχθούν οι νέοι ‘Εκτακτοί Διαγωνισμοί για το καλοκαίρι. ‘Ετσι λογαριάζω.

Πρόμαχε της ‘Ελευθερίας, μύθος σου δέν βρέθηκε σά χειρόγραφο του Διαγωνισμού, θά χάθηκε, δέν έξρω κι' εγώ πώς. Καλά έκαμες και μου τόν ξανάστειλες. Τόν δημοσιεύω σήμερα με Α, άρα θά έπαιρνε βραβείο. Και κάτι άλλο: στίς τελευταίες άπορρίψεις θά είδες κι' ένα κομμάτι δικό σου. ‘Επειδή αυτά, για οίκονομία χώρου, δημοσιεύθηκαν χωρίς κριτική, πρέπει να σου πω έδω πώς το κομμάτι σου έκαιτο άπορρίφθηκε όχι γιατί δέν ήταν δημοσιεύσιμο, παρά γιατί άδερσοβες σκεπτικώς με άλλα σου και θά το έβαζα Β. Γ. ‘Αυτό έπροτείνας να το άπορρίψω.

Είναι αλήθεια, Πλοίαρχε Νέμε, δ κ. Φαίδων, το 1884, όταν ήταν πρωτοετής φοιτητής, άγδρασε ένα σιδερένιο... κόκκαλο για να φορή τα παπούτσια του— πώς να τό πούμε; «παπουτσόδαλη»;— που το έχει ακόμα, 56 δόκιμα χρόνια, «άφθαρτο, άχαστο, αιώνιο». Τόσα ταξίδια, τόσες μετακομίσεις, τόσα άλλα πράγματα, και πολύτιμα, χαμένα! Το σιδερό των 20 λεπτών έκεί πάντα! Κι' άφού έχης τήν περιέργειά, μάθε πώς το πήρε και στο τελευταίο του ταξίδι στη Θεσσαλονίκη και... το έφερε πίσω. Δέν είναι περίεργο; ‘Οστόσο σ' εύχαριστώ για όσα γράφεις. Για τό ψευδώνυμό σου τί να σου πω; ‘Αλλαξέ το, άφού τό θέλεις τόσο, άλλ' αυτό που προτείνεις δέν μου παραβσι' είναι έγωιστικό και, το χειρότερο, καθαρουσισάνικο.

‘Ο Γέρος του Μωριά μου γράφει: ‘Η πρώτη έφαρμογή του συνήματος έγινε, και καυχώμαι πώς εγώ είμαι ο πρώτος έφαρμοστής. Τήν Κυριακή 12 Μαΐου ήμουν καλεσμένος σε μιά παιδική φιλική συγκέντρωση, κι' έπειδή θέλησα να ιδώ αν, ανάμεσα στους γνωστούς και τούς άγνωστους, διήρχε κανένα Διαπλάστικο, είπα τη λέξη: Διάπλαιο! ‘Αμέσως τρία παιδιά μου άπάντησαν: Φαίδων! ‘Ανατίς! Νά, που βρέθηκε κι' άπάντηση, το παρούσθημα. Καλή αρχή λοιπόν. Για τό Πένταθλο, δέν μπορώ τώρα πιά να παρατείνω την προθεσμία. ‘Όσοι δέν πήραν μέρος... άς ήθελε πάρουν, κατά τό άνέκδοτο με τούς γάλους—τό έξερεις;

‘Αμοibaτά τά εύχαριστήρια, Μόνα Λίτσα, γιατί κι' δ κ. Φαίδων σ' εύχαριστεί που τού έδωσες ένα τόσο καλό θέμα. ‘Ο Πολέμης δέν είναι καθόλου μέτριος ποιητής, όπως έλεγαν σ'έκείνον τον κύκλο βέβαια, όταν τόν συγκρίνη κανέναν με τόν Παλαμά, τόν Γρυπάρη, τόν Καδάφη, τόν βρίσκει δεινρότερο' αλλά τί σημαίνει; άπάρχουν ποιητάι και δεινότεροι, και τρίτης, ακόμα τάξης, πολύ άνωτεροι από τούς μέτριους. ‘Όσο για τό ευνόητο, όρισμέ-

νως δέν είναι έλάττωμα, όπως ούτε το ευνόητο είναι προτέρημα, και μάλιστα στοιχείο άπαραίτητο για την καλή ποιηση. ‘Υπάρχουν ποιητάι που τούς καταλαβαίνει κανείς εύκολα, άλλοι που ή κατανόησή τους άπαιτεί περισσότερο κόπο' αλλά κι' αυτοί κι' εκείνοι μπορεί να είναι το ίδιο καλοί.

‘Ελπίζω, Σύλβια, να είσαι τώρα έντελώς καλά, κι' έλεύθερη πιά κι' από τό σχολείο, ναπολαμβάνεις τη θάλασσα, τό κολύμπι και τη βάρκα που λατρεύεις. Είδα και την έπιτυχία σου στην καλλιτεχνική αυτή έμφάνιση του Γυμνασίου σου, με τό ποιήμα του Παλαμά που τό είπες τόσο ώραια. Τώρα περιμένω να μου γράψης και τούς βαθμούς σου.

Διαβάτη, δ κ. Φαίδων πολύ άρσας τό γράμμα σου. Τόνομα «Θεσσαλονίκη» δέν έχει καμμία σχέση με «νίκη Θεσσαλών». ‘Η σημερινή πρωτεύουσα της Μακεδονίας όνομαόθηκε έτσι τόν παλιό καιρό— όταν δέν ήταν ακόμα πρωτεύουσα— προς τιμήν της κόρης του Φιλίππου Β' και γυναίκας του Κασάνδρου— άδελφής από άλλη μητέρα του Μεγ. ‘Αλεξάνδρου— που λεγόταν Θεσσαλονίκη. Τόνομα παράγεται βέβαια από τά Θεσσαλούς, Θεσσαλία, τό «νίκη» όμως είναι άπλή κατάληξη, όπως σά ‘Αγαθονίκη, ‘Ελπινίκη, Κλεονίκη κ.τ.λ. όπως και τό «δίκη» στο Εβρουδίκη. Σάν τόν κ. Καρθάτο, κι' άλλοι γράφουν τη δημοτική χωρίς πνεύματα και χωρίς τόνο. Είναι μιά άπλοποίηση της όρθογραφίας, που ακόμα όμως δέν έγινε γενικά παραδεκτή.

Είπα, Νίκη, πόσο βασανίστηκες και σύ, άγρυπνώντας τόσες νύχτες στο νοσοκομείο με τό μπαμπά σου. Περίεργο όμως να υποφέρη έτσι από μιά τόσο άπλη έγχείρηση. ‘Ε, άς ήταν περαστικά και δέν πειράζει. ‘Εχεις τώρα την ικανοποιητική συναίσθηση πως έκαμες ένα όχι τόσο εύκολο χρέος... ‘Εκράτησα από τις 26,50 τό αντίτιμο της ‘Αγγελίας και με τό υπόλοιπο σου έστειλα τετράδια.

Βέβαια, Βουκόπουλο του Αίνου, για ός τούς ‘Επτανησίους είναι μεγάλη εθνική έορτή ή επέτειος της ‘Ενώσεως' αλλά τό ίδιο μεγάλη δέν είναι και για τούς άλλους ‘Ελληνες; ‘Η ‘Επτάνησος σάθηκε ο πρόδρομος στη σημερινή Μεγάλη ‘Ελλάδα. Στο 12ο φυλλάδιο που έγραψέ πώς έλαβα τό «Θάμα του ‘Αη-Νικόλα» και ακόμα ως σήμερα δέν είδες τίποτα γι' αυτό; Περίεργο, θά φάξω... Καλή έπιτυχία στους διαγωνισμούς.

Δικαιολογημένη ή νευρικήότης σου, Σίφωνα. ‘Όλος ο κόσμος αυτόν τόν καιρό είναι νευρικός έξ αιτίας του φοβερού πολέμου. Τί αίματοχυσία και τί καταστροφή στους πιο πολιτισμένους τόπους του κόσμου! Ναί, στόν Καλοκαιρίνιο δραματικό διαγωνισμό βραβεύθηκαν τρεις κυρίες κι' ένας μόνος άνδρας. ‘Ετσι τό «έσθονές φύλον» έθριάμβευσε.

‘Εχεις πολύ δικιο, Μπεμπένη Μανδαλάκη. ‘Ρανίς δέν είναι «μόριον ύγρο», αλλά κάποια «ποσότης» που την άποτελούν άμέτρητα «μόρια». Το «μόριον» είναι κάτι μικροσκοπικό, ιδεατό μάλιστα— γιατί ούτε με τό μικροσκόπιο δέν φαίνονται τά μόρια ή άτομα της ύλης— ενώ ή ρανίς δέν είναι βέβαια... ‘Επικράτης όμως, στίς ‘Ασκήσεις, να όρίζεται ή λέξη «ρανίς» ως «μόριον ύγρο», γιατί κι' αυτή είναι κάτι μικρό, ένα «κομματάκι» να πούμε, όπως έννοούμε κοινώς τη λέξη «μόριο», κατά συνήγη και χωρίς τη μεγάλη επισημονική άκρίβεια, που δέν είναι παντού άπαραίτητη. ‘Ελαβα και τις λύσεις.

‘Απεναντίας, Ρεξεντά, είμαι πολύ εύχαριστημένη που έμεινεις, μ'όλες τις άπορρίψεις, να στέλνης κομμάτια, γιατί δ επιμένων νικη. Πήγες στην έκθεση της ΕΟΝ; Γράψε μου τις έντυπώσεις σου, γιατί μού λένε πολλά ώραια πράγματα έχει. Σού έστειλα 5 τετράδια.

Θά σάς συστήσω δυο βιβλία, που άργότερα ίσως ν' άρχοληθώ μ' αυτά κι' δ Φαίδων: τούς «‘Ελληνικούς ‘Ορίζοντες», ένα θαυμάσιο ταξιδιωτικό σ' όλη την ‘Ελλάδα του παλιού μου φίλου και συνεργάτη κ. Ι. Μ. Παναγιωτόπουλου (362 σελίδες, πολλές εικόνες, έκδ:ση «Πυρρός», δρ. 100)—και «‘Επτά επί Θέας» του Αισχύλου, άρχαιο κείμενο, έμμετρο άπόδοση (έξοχη!) και σχόλια υπό Τάκη Μπαρλά (σολ. 125, «Βιβλιοθήκη ‘Αρχαίων ‘Ελλήνων» του Οίκου Ι. και Π. Ζαχαροπούλου).

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

‘Ως σήμερα έλαβα και τά εξής:

«‘Ο ναύτης», «Τό όνειρό μου», «Μισέμος», «Τό κάστρο», «Σκέψεις», «Τραλή ζωή», «‘Ο ζητιάνος», «Νύχτες», «‘Ο χρόνος κυλά», «Βγήκαν τ' αποτελέσματα», «Πόλεμος—Ειρήνη», «Τό τραγούδι των Βίκιγκ», «Θέλω», «‘Ένας χρόνος πέρασε», «Τό θράνιο», «Στήν Πεντάλη» «‘Η καρακάξα».

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Καμέλια, κ.(ΕΚ). Λογοφόρος της Βεγγλίας, ά. (ΗΡ). Ποδηλάτρια, κ. (Σ); Συγκούφ, ά.(ΑΦ). Χελιδόνι, κ. (ΔΝ). Σφακιώτισσα, κ.(Π) Γονδολιέρης της Βενετίας, ά. (Η). ‘Ορβολίδη, ά. (Χ). Τετράφυλλο Τριφύλλι, κ. (Χ).

‘Ανανεώσεις Ψευδωνύμων: ‘Ονειρμένη Πατρίδα, ά. ‘Ανυπότακτο Ναυτάκι, κ.

Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους της: Λεοντιδέα (χαίρω που είσαι έσωτερικός σε τόσο καλό σχολείο) σου έστειλα τό φυλλάδιο που έκαμες, καθώς και 6 τετράδια' τί έννοείς με τό «πατητά γράμματα»; παχέα ίσως;) ‘Ισπότην του ‘Ιονίου (χαίρω που έγινες καλά' έστειλα 2 τετράδια' στο Σύλλογο τί ν' άπαντήσω; καλή πρόσδο μόνο!) Κρητικό ‘Αερογιάλι (αυτό, καθώς θά είδες, σου ένέκρινα' σου έστειλα τό 23ο' καλή έπιτυχία!) Τιτάνα (έλαβα' αλλά ούτε ή φωτογραφία είναι κατάλληλη για να γίνη τοιγγογραφία και να δημοσιευθώ, ούτε τά σκίτσα άρκετά καλλιτεχνικά' στείλε άλλα!) Γυλόριαν (τά είχα στείλει όταν έλαβα τό δεύτερο γράμμα σου' δέν πιστεύω να χάθηκαν!) Πειραιώτισσαν (μικρές και σκοτεινές αυτές οι εικόνες' από τάλλα που θά μου στέλνης, θά διαλέγω και θά δημοσιεύω) Χελιδονάκι (χαίρω πολύ και περμένω' όχι ή «Κυριακή» δέν θ' άργήσ;) Ναυτάκι (‘Ασκήσεις δέν είναι πιά δεκτές, ώστε τό συμπλήρωμα της Συλλογής σου δέν θά περιληφθώ) ‘Ονειροπόλο του Ταυγέτου (τίς έλαβα όλες' ‘Οδηγο, 3 δεσμ. λυόχαρτο και 10 τετράδια έστειλα) Ραφαήλ (τά έλαβα όλα, ώραια καλή έπιτυχία στίς έφετάσεις) Ξανθήν Οιακοπούλαν (οι λύσεις δεκτές' σάς εύχαριστώ και τις δυο για τό έσπάθωμα' καλή έπιτυχία!) ‘Ονειρμένη Πατρίδα (πολύ ώραια ή περιγραφή του ταξιδιού σου στην Κέρκυρα' και για τη σελίδα θά έκανα, χτενισμένη ληγάκι' και συντομώτερος) Ξευριανόπουλο (στο έρχόμενο) Μποέμ, ‘Ισιδα κτλ. κτλ.

Πῶς θὰ περάσετε πὶ ἐυχάριστα τὸ καλοκαίρι σας;
Εἶναι ἀπλούστατο: Θὰ προμηθευθῇτε ὅσους περισσότερους μπορεῖτε

ΤΟΜΟΥΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

καὶ θὰ τοὺς πάρετε μαζί σας στὸ ταξίδι, στὴν ἐξοχή, ὅπου θὰ πᾶτε, — ἄλλα κι' αὐτοῦ πού θὰ μείνετε, — γιὰ νὰ περάσετε τὶς Διακοπές.

Κι' ἕνας μόνον Τόμος τῆς Β' Περιόδου ἀρκεῖ, μὲ τὶς 400 του σελίδες, μὲ τὰ τρία ἢ τέσσερα μυθιστορήματά του καὶ μὲ τὰ τόσα ἄλλα πού περιέχει. "Ἄν πάρετε μάλιστα ἀπὸ τοὺς Τόμους τῶν τελευταίων ἐτῶν, **1929 ἕως 1939**, πού ἔχουν 620 ἢ 468 σελίδες ὁ καθένας, καὶ ἀπὸ 4-5 μυθιστορήματα, τί ἄλλο θέλετε;

Κάθε Τόμος, ἄδεντος, τιμᾶται

ΕΚΑΤΟΝ ΔΕΚΑ ΔΡ.

Στὴν τιμὴ τῶν 110 δραχμῶν, προσθετέα τὰ ταχυδρομικά, δρ. 5 γιὰ τὸ Ἑσωτερικό, καὶ δρ. 35 γιὰ τὸ Ἐξωτερικό. (Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894, 1908 καὶ 1918 δὲν ὑπάρχουν, ἔχουν ἐξαντληθεῖ).

Συμβουλευθῇτε καὶ τὸν Πίνακα Μυθιστορημάτων πού περιέχει κάθε Τόμος — δημοσιεύθηκε τελευταία στὸ 6ο φυλλάδιο τοῦ 1940 — καὶ κάμετε ἐγκαίρως τὴν προμήθειά σας, ἂν θέλετε νὰ περάσετε

ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 291ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.
Αἱ λύσεις τῶν Ἀσκήσεων τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Αὐγούστου.

349. Δεξιόγριφος

Τὰ πλοῖα ἔχουν τὸ πρῶτο μου
Καὶ στὴν ἀνάγκη ρίχνουν·
Σὰν ἀκρωτήρι τᾶλλο μου
Οἱ χάρτες ὅλοι δείχνουν·
Καὶ στὸ σύνολο φυλάτε
"Ὅ,τι ροῦχο δὲν φοροῦτε.

Βέταν

350. Λογοποικητικὸς Συλλαβόγριφος

Σὺ μ' ὀλόκληρη τὴ γῇ
Κάνεις . . . σῶπα μὴ χαθῇ.
Νυχτολούλουδο

351. Μεταγραμματισμός

Κερασφόρο συναντᾷς
Τὶ κομψό, χαριτωμένο!
Τὸ λαιμό του μόνο ἀλλάξεις,
Κι' ἔχεις κεῖνο πού πατᾷς,
Ἄστροωτο, γυμνὸ ἢ στρωμένο,
Δίχως διόλου νὰ διστάξεις.

Νυχτολούλουδο

352. Αἶνιγμα

Μὲ ἄρθρο ἀρσενικό,
Ποτάμι—τὸ θυμᾶσαι;
Μὲ ἄρθρο θηλυκό,
Θηρίο πού φοβάσαι.

"Εβερест

353. Ψαροκόκκαλον

* * * * *

Ν' ἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε ν' ἀναγινώσκονται: φωτιστικόν, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μέρος σὺδενδρον, μετεωρολογικόν, πόλις τῆς Ἑλλάδος, νῆσος τοῦ Αἰγαίου,

πηγὸν θαλάσσιον, ποταμὸς τῆς Εὐρώπης.

Δοξακμένο Ἑλληνόπουλο

354. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 6 = Ὁμηρικὸς ἥρωας.
2 3 6 6 7 9 = Κράτος.
3 2 9 = Χρονικόν.
4 2 7 9 6 = Ἀριθμητικόν.
5 7 8 3 6 = Δούλος.
6 1 0 2 0 6 = Φυτρώνει.
7 0 8 9 0 6 = Ἀρχ. ἥρωας.
8 3 4 0 6 = Φυτόν.
9 7 2 5 6 7 6 = Καταδιώκεται.
0 2 9 4 7 0 6 = Ἀρχ. ποιητής.

Διπρόσωπη

355-359. Περωτὸν Γράμμα

Αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις ἔχουν ἀπὸ ἓν γράμμα κοινὸν—τὸ περωτόν, —τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ πρῶτον εἰς τὴν πρῶτην, δεῦτερον εἰς τὴν δευτέραν κ.ο.κ.:

Νῆσος τοῦ Αἰγαίου—Ὄρος τῆς Χαλκιδικῆς—Πτητικὸν ὕγρον, φάρμακον—Θηρίον—Ποταμὸς τῆς Ἠπείρου.

Δοξακμένο Ἑλληνόπουλο

360. Ἐπιγραφὴ ἐν Τριπλῆς Ἀνροστιχίδος

* * * Τὰ τρία πρῶτα γράμματα ἐκάστης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τιθέμενα εἰς τὴν θέσιν * * * τῶν ἀστερίσκων, ἀποτελοῦν ἐπιγραφὴν τῆς ὁποίας ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

1, Ἀρπαγὴ, καταστροφὴ, 2, Ἀρχαῖον θεωρικὸν πλοῖον, 3, Ἐπαρχία τῆς Κρήτης, 4, Μικρὸν ποτάμι, 5, Ἀσχολία προπᾶντων γυναικῶν.

Διπρόσωπη

361. Φωνηεντόλυσος

*-δλ-ντρπ-δν-χ

Νυχτολούλουδο

362. Γριφος

Δὲν εἶμαι
Δὲν εἶμαι
Λητὼ σθ' ἀμελῆς εἰς.
Βέταν

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 14

159. Ἀνισότης (ἄν, ισότης)—160. Σπάρτος—Πάρτος.—161. Ἱέρων—Νέρων.—162. Ζήνων—ζώνη.

163. Θ Ω Σ 164. ΚΑΔΜΟΣ
Ω Ρ Ο Σ (Κ-έρμα, Ἄ-
Σ Ο Φ Ι Α κάματος, Δ-
Σ Ι Μ Ω Ν σος, Μ-έλος,
Α Ω Ρ Ο Σ Ὁ-μῆρος, Σ-
Ν Ο Μ Η τάξω).—165.
Σ Η Σ ΚΕΡΚΥΡΑ

(Κασπία, ΓΕνοῦα, Γερμανία, Ἰθάκη, Ἀμφογύργον, Σαμοθράκη, Βελιγροῦδιον).—166. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν.—167. Ἑσώσάσ' ὡς ἴσασι τῶν Ἑλλήνων ὅσοι (ἐς οὐ σᾶς, ὡς εἰς ας, ἦν Ἑλλήν, ὄνος εἶ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μ' — 372]

Ὅσες μοῦ ἔγραψαν, ἄς στείλουν πρῶτες, Δ)οις: Δνίδα Σοφίαν Φαρακλῶ, Ληξούριον Κεφαλληνίας, διὰ:

Μικρὴ Πριγκήπισσα

[Μ' — 373]

Μπαίνοντας πάλι στὴν Κίνηση χαιρετῶ ἐγκάρδια ὅλους—ες. Ἀλληλογραφῶ. Συριανὲ, Μόνα Λίζα, Λευκὴ Καμέλια, Μελέαγρος, Ἀνώνυμη, Κορφατοπούλα, Τρισκατάρτε, Μυστηριώδης Ἀγνωστη, Ζουζουῖν, Πειραιωτοπούλα—ες, νὰ ἐλπίσω; Δ)οις: Παντελὴ Κωστήν, Poste Restante, Πειραιᾶ. Μενχίρ

[Μ' — 374]

« Ἀσύλληπτες Σκιές, » μὲ ἐξαιρετικὴ Ἀχαρὰ θὰ ἐπαίρνα ἀπὸ ἕνα... στοιχειωμένο γράμμα Σας.

Μενχίρ

[Μ' — 375]

Διαπλασόπουλα, ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μὲ ὅλους—ες. Δ)οις: Κ. Καρβούνην, Ἀλκιτιάδου 108, Ἀθήνας διὰ:

Ἰβανόν

[Μ' — 376]

ΜΕΓΑΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ!
«Ποῦ ἔγνο ἔθνος συμπαθεῖτε περισσότερο καὶ γιατί;» Βραβεῖα 5 ἐκλεκτότατα. Δικαιώμα: 3 δρχ. Προθεσμία: 31 Ἰουλίου. Μετάσχετε ὅλοι! Διευθυνσις: (Μ'—308). Ἑθνικὸν Ἰδεώδες

Ἀπόλλων τοῦ Μπελεντέρ

[Μ' — 377]

Ανταλλάσσω Μ. Μυστικὰ κι' ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλους—ες. Ἀπαντᾷ ἀμέσως! Δ)οις (Μ'—308). Ἑθνικὸν Ἰδεώδες

[Μ' — 378]

ΠΡΟΣΚΟΠΙΝΑ! Ἡ περιγραφὴ τῆς Ἀγῆδας ἐνθουσιασμοῦ καὶ θοῦς ἀκόμα δὲν αὖ ἔφρου. Πότε εὐκαιρεῖς νὰ σὲ γνωρίσουν.

[Μ' — 379]

Ανταλλάσσω τετραδιάκια μὲ ὅλους—ες. ἈΚορφατοπούλα, Μπούλη, Προσκοπία, στείλτε: Αἰκατερίνην Μαργαρίτη, Κέρκυραν. ΠΟΔΗΛΑΤΡΙΑ

[Μ' — 380]

Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνηση, στέλνω ἕναν φιλικὸ χαιρετισμὸ σ' ὅλον τὸν Διαπλασόκοσμο.

Προσκοπία

[Μ' — 381]

Ἀπὸν Ἀριστεῖν, Προσκοπία, Τριφύλλι, ἕνα γραμματάκι σας θὰ μὲ γέμιζε χαρὰ. Δ)οις: Δημήτριον Καλτσόκη, Μεγάλου Ἀλεξάνδρου 25, Θεσσαλονίκην.

Προσκοπία